Εφημερίδα: «Η Βραδυνή»
Θεατρική κριτική: Μαρίκα Θωμαδάκη
Θεατρική Σκηνή Αντώνη Αντωνίου
Ρικ Άμποτ: **« Η Παράσταση συνεχίζεται»**
Μετάφραση: Ζάννα Αρμάου
Σκηνοθεσία: Αντώνης Αντωνίου
Σκηνικά-Κοστούμια: Αντώνης Χαλκιάς
Μουσική επιμέλεια: Βασίλης Μαντάς
Φωτισμοί: Σάκης Μανιάτης,Αντώνης Χαλκιάς
Ερμηνεύουν: Αντώνης Αντωνίου, Νατάσα Ασίκη, Γεωργία Ζώη, Χρύσανθος Καγιάς, Αναστασία Παπαστάθη, Βασίλης Μπατσακούτσας, Μαριλού Βαλεοντή, Βάσω Δούκα, Νίκος Βασιλάκης.

Το έργο του Ρικ Άμποτ, «Η Παράσταση συνεχίζεται» αποτελεί χαρακτηριστικό δείγμα θεάτρου εν θεάτρω σε ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα υφολογία, όπως αυτή εκδηλώνεται στα δύο επίπεδα που παρακολουθεί ο θεατής, εκείνο της παράστασης του έργου που ανακοινώνεται στον Τύπο και εκείνο της παράστασης του έργου που διαδραματίζεται στο εσωτερικό του έργου του συγγραφέα. Τα δύο αυτά επίπεδα λειτουργούν σε ενιαία, θα λέγαμε παραστασιακή εκφορά και δημιουργούν, ως εκ τούτου, αισθητικό ολοκλήρωμα στη βάση της ευσύνοπτης εκθέσεως της θεματικής του έργου. Ο Αντώνης Αντωνίου σκηνοθετεί το έργο του Ρικ Άμποτ με ρεαλιστικό προσανατολισμό εμβαθύνοντας στην κωμική διάσταση των καταστάσεων ,με τρόπο ώστε να γίνεται κατανοητή η αναπόφευκτη ασάφεια της πλοκής. Πράγματι, ο θεατής ,κατά την έκθεση των περιστατικών του έργου είναι δυνατόν να μπερδευτεί εκλαμβάνοντας την θεατρική αλήθεια ως αναπόσπαστο μέρος της θεατρικής ψευδαίσθησης και τανάπαλιν. Η σκηνοθεσία του Αντώνη Αντωνίου, βοηθούμενη από την εύπεπτη μετάφραση της Ζάννας Αρμάου, στηρίζει με δεξιοτεχνία την σύλληψη του διπλού θεατή τον οποίο κατευθύνει σοφά αφήνοντάς του δικαιώματα επιλογής ανάμεσα σε δύο στην ουσία παραστάσεις, άκρως ενδιαφέρουσες και οι δύο. Το κοινό των θεατών βρίσκεται μπροστά σε μία κλασική διαδικασία 'στησίματος' μιας θεατρικής παράστασης της οποίας όλοι οι συντελεστές συμπίπτουν με τους ιθύνοντες της παράστασης του έργου που παίζεται στην Θεατρική Σκηνή. Ο δεδομένος θίασος είναι ακριβώς ο θίασος της κειμενικής σκηνής του Ρικ Άμποτ.

Ο Αντώνης Αντωνίου υποδύεται τον σκηνοθέτη της παράστασης την οποία στην απτή των πραγμάτων πραγματικότητα, σκηνοθετεί για το αθηναϊκό κοινό της χειμερινής σαιζόν στο 'εδώ και τώρα'. Ο έμπειρος καλλιτέχνης ερμηνεύει με υψηλής ποιότητας θυμική διάθεση τον σκηνοθέτη Τζέρυ, παίζοντας ταυτοχρόνως τον κοινωνικό και τον θεατρικό του ρόλο. Ο θεατής παρακολουθεί δηλαδή τον γνωστό σκηνοθέτη Αντωνίου στις πλέον εκρηκτικές του στιγμές κατά της προετοιμασίες για την πρεμιέρα. Άγχος, ανησυχία, πανικός, στοιχειοθετούν την αγωνία του σκηνοθέτη απέναντι σε έναν θίασο εξίσου ανήσυχο αλλά και επιρρεπή σε ατίθαση συμπεριφορά. Ο σκηνοθέτης προσπαθεί να συμμαζέψει με δυσκολία τα πράγματα όπως ακριβώς συμβαίνει κατά την διάρκεια των προετοιμασιών μιας οποιασδήποτε πρεμιέρας. Ο Ρικ Άμποτ δείχνει στο κοινό όλη την καθημερινότητα των παρασκηνίων όπου οι ηθοποιοί δεν υποδύονται μόνο το φαντασιακό πρόσωπο αλλά αποκαλύπτουν στις μεταξύ τους σχέσεις ό,τι δεν αφήνουν να φανεί στο προσκήνιο.

Στον ρόλο λοιπόν του σκηνοθέτη, ο Αντώνης Αντωνίου ερμηνεύει το ήθος του ρυθμιστή σε μια σφαίρα ενδογενών συγκρούσεων σαν αυτή που εκφράζει το κλειστό κύκλωμα του θεατρικού μικροκόσμου. Εξάλλου, στον ρόλο της Βάιολετ αλλά και της ηθοποιού Νταϊάνα Λάσιτερ η Νατάσα Ασίκη κινείται με την γνωστή στο κοινό άνεση στην οποία προσθέτει αυτή την φορά και κάποια ανεμελιά στα όρια της εσκεμμένης τσαχπινιάς για να ολοκληρώσει τον χαρακτήρα που υποδύεται με στοιχεία αφέλειας σε ξεκαρδιστικό φόντο. Στο ίδιο ιδιότυπο περίγραμμα

κινούνται οι ερμηνείες των Χρύσανθου Καγιά (Χένρυ και Λόρδος Ντάντλεϋ), Βασίλη Μπατσακούτσα (Μπίλυ και Στήβεν), Βάσως Δούκα (Πόλυ και Λαίδη Μάργκαρετ), Μαριλού Βαλεοντή (Ντόρις και καμαριέρα) και του Νίκου Βασιλάκη (Σαούλ και Δρ Ρεξ Φορμπς). Οι εν λόγω ηθοποιοί ερμηνεύουν με ωριμότητα και μέτρο τα θεατρικά πρόσωπα εις διπλούν, υποδυόμενοι δηλαδή τους ηθοποιούς του θιάσου της Θεατρικής Σκηνής και τους ηθοποιούς του θιάσου που ανεβάζει την εσωτερική παράσταση, στο επίπεδο του θεάτρου μέσα στο θέατρο. Το εγχείρημα αυτό θεωρείται και είναι από το πλέον δύσκολα στην σκηνική του πραγμάτωση δεδομένου ότι τα πάντα κινούνται σε ένα εξαιρετικά εύθραυστο μεταίχμιο από όπου πολύ εύκολα το θεατρικό τεκταινόμενο ολισθαίνει και όλα μπορεί να τιναχτούν στον αέρα. Η «εσωτερική»,όπως την ονομάσαμε, παράσταση το αποδεικνύει περίτρανα: Το έργο μέσα στο έργο από αστικό, ας πούμε, δράμα, καταλήγει σε ξεκαρδιστική φαρσοκωμωδία στον αστερισμό του λεκτικού γκροτέσκο.

Άλλωστε, η αισθητική του καταστασιακού και γλωσσικού αλλαλούμ υποστηρίζεται λίαν ευθύβολα από την Γεωργία Ζώη στον ρόλο της συγγραφέως του έργου η οποία παρεμβαίνει κατά τρόπο μοναδικά μπριόζικο στην υπό προετοιμασία παράσταση και επηρεάζει καταλυτικά το στήσιμο και το παίξιμο των ηθοποιών εξαγριώνοντας κυριολεκτικά τον σκηνοθέτη. Η ερμηνεία της Γεωργίας Ζώη καταδεικνύει τις πολυπρισματικές σχέσεις ανάμεσα στον ρόλο και στους ρόλους, σύμφωνα με το πώς τους διαπραγματεύεται ο Ρικ Άμποτ τονίζοντας το μέτρο μέσα από το υπέρμετρο. Αντίθετα, η Αναστασία Παπαστάθη, ως Άντζι, διευθύντρια σκηνής, προσγειώνει κοινό και ηθοποιούς δείχνοντας με ρεαλισμό τις ποικίλες συντεχνιακές μανούβρες που συμβάλλουν στην δημιουργία μιας καλοστημένης παράστασης, μέχρι τη στιγμή που κάποιος άλλος παράγοντας θα ξεχαρβαλώσει το στήσιμο.

Η πραγματικά ξεκαρδιστική αυτή κωμωδία του Ρικ Άμποτ, η οποία είναι και από τις πιο σημαντικές στο είδος της, που έχουν παιχτεί τα τελευταία χρόνια, εκτυλίσσεται στο άκρως φροντισμένο σκηνικό του Αντώνη Χαλκιά, ο οποίος επιμελείται και τα κοστούμια των ηθοποιών, ενώ μοιράζεται την ευθύνη των φωτισμών με τον Σάκη Μανιάτη. Η παράσταση διεκπεραιώνεται επίσης υπό τους μουσικούς φθόγγους του Βασίλη Μαντά, ο οποίος ακολουθεί την γενική γραμμή που επιβάλλει το αχαλίνωτο γέλιο των δύο παραστάσεων. Σημειωτέον ότι το κοινό που παρακολουθεί τα δύο σκηνικά δημιουργήματα, στο τέλος χειροκροτεί σε δύο επίπεδα, την ίδια στιγμή που αναρωτάται αν τέλειωσε πραγματικά η παράσταση.

Δημοσίευση, 21/1/2006